

Csodás ígéret!

Biztosan ismeritek a jó pásztor történetét, amikor Jézus azt mondja magáról: „Én vagyok az ajtó.” Az ajtó két külön teret összekötő nyílás. Jelen példázatban két világot választ el egymástól. Aki rajtam megy be, mondja Jézus, az megtartatik. Ebből a szóból származnak a szabadító, szabadítás, üdvözítő, üdvösség – jézusi szavak. Tehát aki ezen a kapun, Jézuson „megy be”, az találkozik a szabadítással, üdvösséggel, magával Jézussal. Ki ne vágya egy ilyen meleg akolba bemenekülni a farkasokkal teli kinti világból?!

Én mindig meglepődöm, ha bemutatkozom valakinek, és 15-20 perc múlva néven szólít. Bizonyára magamból indulok ki, mert én elfelejtem a másik nevét. Micsoda megtiszteltetés az, hogy Jézus mindnyájunkat ismer, név szerint! Vagyis teljes valónkat, igazi énünket. Tudja, ki vagy, ki vagyok, mit gondolok, mi a vágyam. Ha belegondolok, csodás érzés, de kicsit ijesztő is. Hiszen kinek ne lenne olyan gondolata, amiről azt hiszi: Na, jobb, ha ezt senki nem tudja meg. Ugyanakkor megnyugtató érzés is: már születésem előtt ismert, tudja a gondolataimat, félelmeimet, örömeimet, vágyaimat, reményeimet.

Előttem halad, és néven szólítva reméli, hogy felismerve a hangját, követem. Feltételezi, hogy idegen hang után nem megyek. Nem megyek? Nem mégy? Honnan tudod, hogy idegen mezőre tévedtél? Onnan, hogy nem ad belső békét az a hely, nincs harmónia sem kívül, sem belül. A jó pásztor utánad megy, ha elténferegteél, és újból neveden szólít. Azt ígéri, „ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál”. Ez azt jelenti, hogy az ember jön-megy az élet különböző részein, és valahol mindig legelőt talál. Vagyis az életed minden fordulatában jelen van Jézus, az életed minden fordulatában megtalálhatod őt, a nehézségekben és az örökökben egyaránt, a munkahelyen és a családban is. Az élet egy egész, ahol fel-alá járunk, és bármerre visz is az utunk, ott Jézus elérhető. Csodás ígéret!

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek”, mondja Jézus. (Itt a második csodás ígéret!) Mit jelent ez, kérdezheted. Szerintem testi és lelki bőséget. Egy rosszindulatú ember egyszer gúnyos megjegyzést tett a negyedik gyermekünk születésekor: „Minek ennyi gyerek? Azt fel is kell tudni nevelni, etetni kell, megadni neki mindent.” Azt válaszoltam neki, kissé bugyután, hogy ne aggódj, amíg tudunk nekik túrórudit venni, addig nincs baj. Azóta kicsit kibővítve most azt mondanám: azzal, hogy mi, a szülők szeretjük egymást, a legtöbbet adhatjuk gyermekeinknek. Ha kapcsolatokat is „biztosítunk” nekik, azzal megkoronázzuk, amit adhatunk. Isten iránti hálával elmondhatom, hogy most már az unokáknak is jut túrórudira, és bővelkedünk testvéri kapcsolatokban is. Kell ennél több?

Kálmán Márta, Budapest